

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

LISTOPAD 2021

343

LISTOPAD 2021

1	po	VŠECH SVATÝCH	SLAVNOST
2	út	Památka všech věrných zesnulých	
3	st	31. týden v mezidobí (sv. Martin de Porres)	
4	čt	sv. Karla Boromejského	památka
5	pá	31. týden v mezidobí	první pátek
6	so	31. týden v mezidobí	
7	ne	32. neděle v mezidobí	
8	po	32. týden v mezidobí	
9	út	VÝROČÍ POSVĚCENÍ LATERÁNSKÉ BASILIKY	SVÁTEK
10	st	sv. Lva Velikého	památka
11	čt	sv. Martina	památka
12	pá	sv. Josafata	památka
13	so	sv. Anežky České	památka
14	ne	33. neděle v mezidobí	
15	po	33. týden v mezidobí (sv. Albert Veliký)	
16	út	33. týden v mezidobí (sv. Markéta Skotská) (sv. Gertruda)	
17	st	sv. Alžběty Uherské	památka
18	čt	33. týden v mezidobí	
19	pá	33. týden v mezidobí (Výročí posvěcení basilik sv.Petra a sv.Pavla)	
20	so	33. týden v mezidobí	
21	ne	34.neděle v mezidobí - JEŽÍŠE KRISTA-KRÁLE	SLAVNOST
22	po	sv. Cecílie	památka
23	út	34. týden v mezidobí (sv. Klement I.) (sv. Kolumbán)	
24	st	sv. Ondřeje Dung Lac a druhů	památka
25	čt	34. týden v mezidobí (sv. Kateřina)	
26	pá	34. týden v mezidobí	
27	so	34. týden v mezidobí	
28	ne	I. NEDĚLE ADVENTNÍ	
29	po	1. adventní týden	
30	út	SV. APOŠTOLA ONDŘEJE	SVÁTEK

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu:** jezekantp@centrum.cz

První strana obálky: Interiér Lateránské basiliky v Římě (více viz str. 5)

Drazí farníci a milí přátelé,

tento měsíc již tradičně začínáme slavností Všech svatých a následně si připomínáme památku Všech věrných zemřelých neboli „dušiček“. Tyto dva po sobě následující dny ukazují na vzájemnou úzkou souvislost a propojenost, která se odehrává na duchovní úrovni a kterou nazývá katechismus „Společenství svatých“, do kterého samozřejmě patříme i my „pozemšťané“ bojující o vstup do Božího království. Svatost nám připomíná povolání, které jsme přijali skrze víru a křest, a která má být náplní našeho života směřující do Boží náruče. Znamená to každodenní úsilí o naplňování Boží vůle v ochotném odevzdávání se tam, kde se to po nás žádá. Je to výzva k radikalitě křesťanského života, který ale nemá být ničím vnějšně zvláštní, ale spíše zcela obyčejný, avšak naplněný touhou po hlubší lásce ke Ježíši Kristu a našim bližním. Naši drazí zemřelí nám připomínají potřebu každodenního boje, protože i my budeme jednou stát před Božím soudem a budeme se muset zodpovídat ze všech svých skutků, které jsme vykonali během pozemského života. Protože víme o své osobní slabosti, prosíme za naše zemřelé, aby se nad nimi Pán smiloval a pro své veliké milosrdenství a též i naše modlitby jim odpustil a přijal je k sobě do nebe. Věříme, že až se duše v očistci dostanou do nebe, budou zcela jistě prosit i za nás, když to budeme potřebovat, abychom též i my mohli patřit do společenství všech svatých. Dalo by se říci, že tedy všichni společně putujeme k Pánu do jeho náruče.

V tomto ohledu bych též rád připomněl událost, která se dotýká nejen naší místní, ale i světové Církve. Svátý Otec František vyhlásil na podzim r. 2023 konání „Řádné synody o synodalitě Církve“. Konkrétní název je: „Za církev synodální: společenství, spoluúčast a poslání“. Možná to pro někoho může znít krkolomně a trochu nepochopitelně, ale právě proto vyzval Svátý Otec k presynodální fázi, která se má odehrát na úrovni diecézí, ale i farností a malých společenství. K určitému vysvětlení si dovoluji odcitovat z přípravného dokumentu k této synodě. „Svoláním této synody zve papež František celou církev, aby se zamyslela nad zásadním tématem svého života a svého poslání: Cesta synodality je cestou, kterou Bůh očekává od církve třetího tisíciletí. Tento proces, navazující na tzv. církevní aggiornamento, které přinesl II. vatikánský koncil, je darem i úkolem. Na základě zkušenosti ze společného putování a společné reflexe již absolvovaného úseku se Církev bude moci naučit, jaké mechanismy jí mohou pomoci žít společenství, umožňovat spoluúčast všech a otevírat se svému poslání. Vždyť to, co nejvíce naplňuje a vystihuje povahu Církve, která je putujícím a misijním Božím lidem, je naše společné putování. To je snad krátké vystihnutí toho, čím se bude tato synoda zabývat, ale nad čím bychom se měli i my zamyslet a znovu reflektovat. Postupně budeme dostávat další pokyny a upozornění, jakým způsobem se máme i my na úrovni farnosti zapojit do této přípravy na celocírkevní synodu. V každém případě se jedná o obnovu života ve společenství Církve, a to od nejnižší farní úrovně až po nejvyšší struktury v Církvi. Abychom mohli dobře odpovědět na tuto výzvu je třeba nejdříve osobně žít v užším společenství s naším Pánem, který skrze Ducha sv. vede svou Církev a je tím nejautentičtějším hybatelem celého církevního společenství. Zároveň je nám všem jasné, že bez života v Boží a z Boží milosti nemůžeme uskutečnit správným způsobem žádnou obnovu, protože ta je vždy dílem Božím, které nevychází z čistě lidských úvah a praktik, ale z vedení Ducha svatého, kterému se dáváme k dispozici.

Prosím vás tedy již nyní o modlitbu za přípravu budoucí synody a zároveň i aktivního zapojení, jehož konkrétní podobu ještě oznámím jak v ohláškách, tak na webových stránkách farnosti.

Všem vám žehná a v modlitbě Vás provází P. Vít

●	úterý 2. listopadu	15:00 dušičková pobožnost u centrálního kříže na Olšanských hřbitovech
		7:00 mše sv. v kostele sv. Rocha 15:00 mše sv. v kostele sv. Rocha
●	čtvrtek 4. listopadu	po mši sv. 18:00 u sv. Prokopa výstav Nejsvětější svátosti do 20:00 – možnost ticje adorace
●	neděle 7. listopadu	sbírka na splátku farního úvěru – všechny kostely
		sbírka na charitativní činnost v arcidiecézi – všechny kostely
●	neděle 7., 14., 21., 28. listopadu	18:00 setkání hledajících – Farní centrum
●	sobota 13. listopadu	úklid kostelů po mši sv. 8:00 sv. Prokop
●	neděle 21. listopadu	17:00 Farní centrum – setkání ministrantů
●	pondělí 29. listopadu	18:00 kostel sv. Rocha - mše sv. v Tridentském ritu

Dušičková pobožnost na Olšanských hřbitovech

V úterý **2. listopadu 2021 v 15 hodin**
se bude konat Dušičková pobožnost
na Olšanských hřbitovech
u centrálního kříže.

Následovat bude **od 16 hodin**
mše svatá v kostele **sv. Rocha**.

2. listopadu bude mše svatá
v 7:00 ráno v kostele sv. Rocha.

Všichni jste srdečně zváni.

Možnost získání plnomocných odpustků pro duše v očistci **1. – 8. listopadu za těchto podmínek:**

Navštívit hřbitov a pomodlit se za zemřelé, přijmout Nejsv. Svátost a pomodlit se na úmysl Svatého Otce a být v milosti posvěcující, tedy bez těžkého hříchu, což zahrnuje vykonat sv. zpověď během tohoto období.

Lateránská basilika v Římě

(k obrázku na titulní stránce)

Lateránská basilika sv. Jana nebo také basilika svatého Jana v Lateráně je jednou ze čtyř římských patriarchálních bazilik. Byla postavena ve 4. století našeho letopočtu a dnes je hodnostně nejvyšším kostelem katolické církve. Tuto skutečnost potvrzuje i nápis „Omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput“ – tedy „Matka a hlava všech kostelů města a světa“.

Baziliku nechal v Římě postavit ve 4. století císař Konstantin, jenž ji později zasvětil Janu Křtiteli a Janu Evangelistovi. Byla pojmenována podle římské rodiny Laterani, na jejímž území byla postavena původní basilika. Přestože byl kostel zničen barbary v 5. století, v 9. století zemětřesením a ve 14. století dvakrát vyhořel, vždy byl znovu vybudován. Svou dnešní vnější podobu dostal v 18. Století. Interiér vznikl pod vedením Borrominiho v polovině 17. století.

Na konci 16. století zrenovoval Giacomo della Porta příčnou loď. Fresky znázorňující křest Konstantina a založení baziliky byly namalovány pod vedením Cavaliera d'Arpino. Baldachýn s freskami pochází z roku 1367. Dvě stříbrné schránky nad freskami uchovávají hlavy sv. Petra a sv. Pavla.

Před bazilikou stojí Lateránské baptisterium. Osmiboká stavba baptisteria je zbudována z cihel, je nejstarší svého druhu a posloužila jako vzor dalším baptisteriím. Roku 315 ji dal císař Konstantin vystavět jako válcovou, za vlády papeže Sixta III. v letech 432-440 byla proměněna na oktagon a později ještě několikrát upravována.

Před hlavním oltářem basiliky může sloužit mši jen Svatý Otec.

Liturgicky se svátek Vyročí posvěcení Lateránské basiliky slaví 9. listopadu.

zpracováno z internetových zdrojů

Opatření proti pandemii

Od pondělí 25. října 2021 vstupují v platnost opatření, která se týkají ochrany dýchacích cest při hromadných akcích. Opět bude platit povinnost nosit respirátor ve vnitřních prostorech staveb, kde jsou přítomny alespoň 2 osoby vzdálené méně než 1,5 metru, pokud se nejedná o členy domácnosti a osoby při provádění autorského díla, tj. celebranta, kazatele, osoby přednášející biblická čtení, přímluvy, modlitby a podobně. Žalmisté a zpěváci doprovázející modlitbu či mši svatou nemusí mít respirátor po dobu zpěvu.

Tisková služba ČBK

	Chceš-li mír, usiluj o spravedlnost. Chceš-li spravedlnost, chraň život. Chceš-li život, přijmi Bohem zjevenou pravdu. <i>papež Jan Pavel II. 1999</i>
	Pokud chceš jít rychle, jdi sám. Pokud chceš dojít daleko, jdi s někým. <i>Steve Jobs, zakladatel společnosti NeXT Computer, USA (1955 – 2011)</i>

Rozhodnutí Svatého Otce o nových blahoslavených

20. 10. 2021

Nové dekrety Kongregace pro svatoření, schválené papežem Františkem, otevírají cestu ke čtyřem beatifikacím. Jsou mezi nimi papež Jan Pavel I., kolumbijská řeholnice a dva misionáři, kteří bránili domorodé obyvatelstvo v Argentině. Další čtyři dekrety potvrzují heroické ctnosti. Jeden z nich se týká Magdalény od Ježíše, zakladatelky Malých sester Ježíšových, inspirovaných Charlesem de Foucauld.

Svatý Otec udělil souhlas k vyhlášení dekretu o zázraku, který učiní **papeže Jana Pavla I.** pátým z Petrových nástupců 20. století, pozvednutých k úctě oltáře. Zázrak na přímluvu Jana Pavla I. vrátil zdraví jedenáctileté dívce v Buenos Aires, zasažené těžkou mozkovou dysfunkcí (těžká akutní zánětlivá encefalopatie, maligní refrakterní epileptické onemocnění, septický šok). K uzdravení došlo 23. července 2011, ve chvíli kdy vážný klinický stav nedával žádnou naději na záchranu. Prosba o přímluvu Jana Pavla I. byla iniciativou místního faráře, který byl velkým ctitelem papeže Lucianiho. Albino Luciani se narodil 17. října 1912 ve Forno di Canale nedaleko Belluna. Jeho třiatřicetidenní pontifikát vstoupil do dějin jako jeden z nejkratších vůbec. Zemřel ve Vatikánu 28. září 1978. Pocházel z dělnické rodiny a když mu otec dával svolení ke vstupu do semináře, napsal: „Doufám, že až se staneš knězem, budeš na straně chudých, protože Kristus byl na jejich straně.“ Na kněze byl vysvěcen v roce 1935 a ihned po zvolení Jana XXIII., se kterým se osobně znal, byl jmenován biskupem Vittoria Veneta. Zúčastnil se II. Vatikánského koncilu a v roce 1969 jej Pavel VI. jmenoval benátským patriarchou a posléze v roce 1973 kardinálem. Jeho pastýřská služba se vyznačovala střídavým životním stylem a otevřeností sociálním otázkám. Na Petrův stolec byl zvolen 26. srpna 1978 při konkláve, které trvalo pouhý jeden den. Svůj program naznačil již volbou jména, odkazujícím ke svým předchůdcům a současně také ke koncilu. Získal si sympatie svým neformálním vystupováním. Při středečních audiencích promluval bez připraveného textu, citoval poezii, zval mladé účastníky k rozhovoru. Vatikán opustil jen jednou, aby převzal svou katedrálu, baziliku sv. Jana na Lateránu. A když jej tehdy vítal římský starosta, komunista a vynikající kritik umění Giulio Carlo Argan, odpověděl mu s odkazem na katechismus sv. Pia X., že mezi „hříchy volající do nebe po pomstě“ patří „utlačování chudých“ a „odpírání spravedlivé mzdy dělníkům“. Jeho smrt přišla nenadále, v noci 28. září 1978 a všechny zaskočila. Neočekávanost jeho odchodu vyvolala nejružnější komplotistické teorie, které nedávno vyvrátilo bádání vicepostulátorky beatifikačního procesu Stefanie Falascové. Usměvavý papež zůstal v srdcích mnoha lidí, kteří jej brzy zahrnuli mezi nebeské přímluvce a k žádostem o zahájení beatifikačního procesu se připojil dokonce celý brazilský episkopát. Po dnešním schválení dekretu o zázraku bude na papeži Františkovi, aby stanovil datum beatifikace.

Svatý otec schválil rovněž dekret o zázraku na přímluvu **Marie Berenice Duque Henckarové** (1898 – 1993), zakladatelky Kongregace malých sester od Zvěstování. Narodila se r. 1898 v Salamíně v Kolumbii. Na cestu řeholního života nastoupila v kongregaci dominikánek a poté, se svolením medellínského arcibiskupa, založila v roce 1943 novou kongregaci sester Zvěstování a stala se její představenou. Zázrak připisovaný její přímluvě se datuje do roku 2004, kdy mladý Kolumbijec ve vážném zdravotním stavu dostal v nemocnici medailku Matky Marie Bereniky.

Dekrety o mučednictví se týkají dvou misionářů ze 17. století, kněze **Pedra Ortize de Zárate** a jezuitu **Giovanniho Antonia Solinase**, kteří byli z nenávisti k víře zabiti 27. října 1683 ve Valle del Zenta v Argentině. Jejich úsilí o mír a smíření mezi znepřátelenými kmeny se znelíbilo domorodcům z kmenů Tobas a Mocovíes. Napadli je ve chvíli, kdy končili mši; jejich těla nesla stopy krutého násilí a mučení.

Sestra **Elisabetta Martinez** (1905 – 1991) pocházela z jihoitalské Apulie, kde založila charitativní kongregaci Dcer svaté Marie z Leucy. Narodila se roku 1905 v Galatině v provincii Lecce, položila základy mnoha komunit v Itálii, Švýcarsku, Belgii a Spojených státech a v roce 1946 přenesla sídlo generálního domu a noviciátu do Říma. Její víra byla živena eucharistickou adorací, a důvěrou, že Pán najde správný čas k dokončení jejích plánů. Setkala se také s nepochopením a pomlouvami některých spolusester, vynikala však odpuštěním a nepřestávala je doprovázet svou modlitbou.

Diecézní kněz **Diego Hernández González** (1915 – 1976) se narodil v Javalí Nuevo ve Španělsku, kde prožil občanskou válku a náboženské pronásledování. Jako seminarista byl zatčen, poté co při žhářském útoku na farní kostel zachránil konsekrované hostie. Byl odsouzen k nuceným pracím v Orihule a poté v Andalusii. V roce 1940 byl v Barceloně vysvěcen na kněze a stal se ředitelem kněžského domu v Alicante. Po celý život se nechával vést láskou k Bohu a obětavou službou bližním. Velkou pozornost věnoval zejména nemocným, dětem a mladým lidem.

Františkánský kněz **Giuseppe Spoletini OFM** (1870 – 1951) se narodil Civitelle (dnes Bellegra, v Monti Prenestini severovýchodně od Říma) a v roce 1894 byl v Palestrině vysvěcen na kněze. Byl mužem hluboké modlitby, nabádal lidi k dobrému životu, pracovitosti a dobročinnosti. Zvláště ve zpovědnici projevoval milosrdenství a bez ohledu na únavu a vyčerpanost přijímal potřebné v kteroukoli hodinu. Za druhé světové války patřil mezi kněze, kteří poskytovali útočiště lidem hledaným nacisty a fašisty.

Plenární zasedání České biskupské konference

21. 10. 2021

Biskupové Čech, Moravy a Slezska se setkali od 18. - 20. října 2021 ve Špindlerově Mlýně na 128. plenárním zasedání ČBK. Jednání se účastnili i zástupci apoštolské nunciatury, apoštolský nuncius arcibiskup Charles D. Balvo, Mons. Giuseppe Silvestrini, a představitelé konferencí ženských a mužských řádů, sr. Krista Chládková a arcipat Prokop Siostrzonek. Jedním z bodů programu plenárního zasedání byla příprava na návštěvu *ad limina apostolorum*, která se uskuteční ve Vatikánu od 8. do 14. listopadu. Biskupové v jejím rámci navštíví vatikánské komise, rady a dikasteria. Setkání se Svatým otcem, které je nedílnou součástí návštěvy, se uskuteční 11. listopadu. Na programu jsou také společné mše svaté ve čtyřech papežských bazilikách (sv. Petra, Panny Marie Větší, sv. Jana v Lateránu, sv. Pavla za hradbami), ale i v bazilice sv. Klimenta, kde navštíví v kryptě hrob sv. Cyrila. Společně s bohoslovci a kněžími z české Papežské koleje sv. Jana Nepomuckého (Nepomucenum) se vydají na pouť do Assisi, kde budou slavit bohoslužbu v bazilice sv. Kláry s připomínkou svaté Anežky České. Z důvodu trvající pandemie se návštěva ad limina bude konat bez účasti poutníků.

Dle Radio Vaticana, TS ČBK a dalších internetových zdrojů zpracoval -AJ-.

VÝNATEK Z ENCYKLIKY PAPEŽE FRANTIŠKA

LAUDATO SI'

O PÉČI O SPOLEČNÝ DOMOV

ČERVEN 2015

LAUDATO SI' - „Tobě buď chvála, Pane,“ zpíval svatý František z Assisi. V tomto krásném chvalo zpěvu nám připomínal, že náš společný dům je jako bratr, s nímž sdílíme život, a jako krásná matka, která nás objímá svou náručí: „Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země, která nás živí a slouží nám, a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.“ Tato sestra protestuje proti zlu, které jí působíme nezodpovědným užitím a zneužíváním dober, která do ní vložil Bůh. Vyrostli jsme s myšlenkou, že jsme jejími majiteli a vládci, oprávněni ji plnit.

Násilí, které tkví v lidském srdci, jež bylo zraněno hříchem, se projevuje i příznacích choroby, kterou vnímáme v půdě, vodě, vzduchu a živých bytostech. Proto patří mezi nejvíce opuštěné a trýzněné chudé naše sužovaná a devastovaná země, která „sténá a spolutrpí“. Zapomínáme, že i my sami jsme stvořeni z prachu země. Naše tělo se skládá z prvků této planety, jejíž vzduch nám dává dech a jejíž voda nás oživuje a občerstvuje. Nic z tohoto světa nám není lhostejné.

Před více než padesáti lety papež Jan XXIII. napsal encykliku, v níž se neomezil jenom na odmítnutí války, ale přišel s nabídkou k míru. Svoje poselství *Pacem in terris* adresoval sice celému „katolickému světu“, ale dodal: „jakož i všem lidem dobré vůle“.

Nyní vzhledem ke globálnímu zhoršování životního prostředí se chci obrátit ke každému člověku této planety. V této encyklice mám v úmyslu navázat se všemi dialog týkající se našeho společného domu.

Jan Pavel II. se tomuto tématu věnoval s rostoucím zájmem. Ve své první encyklice postřehnul, že člověk „jakoby nevnímá žádný jiný význam přírodního prostředí, kromě toho, který slouží bezprostřednímu cíli využití a spotřeby“. Potom vyzval ke globální ekologické konverzi. Avšak zároveň zaznamenal, že je vyvíjeno „mnohem méně úsilí pro zachování morálních podmínek věrohodné „humánní ekologie“. Ničení lidského prostředí je velmi závažné nejenom kvůli tomu, že Bůh světil svět člověku, nýbrž proto, že samotný lidský život je dar, který má být chráněn před různými formami hanobení. Každá snaha o léčení a vylepšení světa vyžaduje hlubokou změnu „způsobu života, modelů výroby a spotřeby a zkorumpovaných mocenských struktur, jež dnes ovládají společnost.“ Autentický lidský rozvoj má mravní charakter a předpokládá naprosté respektování člověka, avšak má věnovat pozornost také přirozenému světu a „doceňovat přirozenost každé bytosti a jejich vzájemné propojení v uspořádaném systému“. Proto se schopnost člověka přetvářet realitu musí rozvíjet na základě prvotního určení, které mu světil Bůh.

Můj předchůdce Benedikt XVI. znovu vyzval „k naléhavému odstranění strukturálních příčin nefunkčnosti světové ekonomiky a k opravě modelů rozvoje, které patrně nejsou schopny zaručit respektování životního prostředí“. Připomněl, že svět nemůže být analyzován izolováním jednoho ze svých aspektů, protože „knihy přírody je jedna a nedělitelná“ a zahrnuje životní prostředí, lidský život, sexualitu, rodinu i sociální vztahy. V důsledku toho „zhoršování stavu přírody jde ruku v ruce s kulturou utvářející lidské soužití. S otcovskou péčí nás vybídnul, abychom uznali, že stvoření je ohrožováno „tam, kde se sami činíme posledními instancemi, kde všechno je pouze našim majetkem a všechno spotřebováváme jenom my sami. Stvoření se začíná horšit tam, kde nad sebou neuznáváme žádnou instanci, ale vidíme jenom sami sebe.“

Celý text encykliky: encyklika-laudato-si.pdf (farnostsusice.cz)

Součástí encykliky je i Modlitba křesťanů a všeho stvoření – český text viz str. 13.

Promluva sv. Josemaría Escrivá 11. března 1960 – 4. část

Důležitost všedního života

uspořádal P. Vít Uher

Duchovní život. Svatost obyčejné práce, svatost malých věcí, svatost při výkonu povolání, každodenních starostech..., svatost pro posvěcování druhých. Jednomu mému známému —nikdy jsem mu nebyl schopen zcela porozumět— se jednou zdálo, že letí letadlem ve velké výšce, ale ne uvnitř letadla, v kabině, ale na křídle. Chudák, strašně se bál a trpěl. Zdá se, že mu náš Pán chtěl naznačit, že tak to vypadá u Boha s dušemi, které se nesnaží o řádný duchovní život nebo ho zanedbávají, že spadnou dolů, trápí se a trpí velkou nejistotou. A opravdu si myslím, že se vystavují vážnému nebezpečí, že sejdou z pravé cesty ti lidé, kteří se vrhají do všelijakých činností, do činorodosti, a zanedbávají modlitbu, obět a další prostředky pravé zbožnosti: časté přijímání svátostí, meditaci, zpytování svědomí, duchovní četbu, horlivou úctu k Nejsvětější Panně a andělům strážným...

To všechno dělá den křesťana příjemný, protože z duchovního bohatství proudí Boží sladkost a štěstí jako med z plástve. Každý člověk by se měl ve svém soukromí, ve svém chování, ve styku s ostatními lidmi, při práci snažit být neustále v Boží přítomnosti, hovořit s Bohem, aniž by to bylo nějak zjevně vidět. Lépe řečeno, nejsou slyšet slova, ale to, co lze pozorovat, je úsilí a vytrvalost, s jakou plníme své úkoly, ať jsou důležité nebo ne. Kdybychom to nedělali, byli bychom málo důslednými Božími dětmi, protože bychom promařňovali prostředky, které nám poskytuje Boží prozřetelnost, abychom dospěli k plné zralosti, *k onomu věku, kdy se na nás uskuteční Kristova plnost.*

Během poslední španělské války jsem hodně cestoval, abych jako kněz posloužil chlapcům na frontě. V jednom zákopu jsem jednou vyslechl útržek rozhovoru, který se mi vryl do paměti. Bylo to u Teruelu, jeden mladý voják charakterizoval jiného, zřejmě nerozhodného, bázlivého chlapce: to není celý člověk! Velmi by mě rmoutil, kdyby se o komkoliv z vás mohli právem říkat, že jsme nedůslední, že jsme lidé, kteří tvrdí, že jsou křesťané a chtějí jimi být, chtějí být svatí, ale kteří jistě věci zanedbávají, neboť při plnění svých povinností neprojevují Bohu svou lásku ani svou synovskou oddanost. Kdyby tomu bylo tak, také bychom nebyli, ani ty ani já, celými křesťany. Snažme se ve svém srdci vzbudit horlivou touhu po svatosti, i když vidíme, jak jsme plni nedokonalosti. Neděste se: jak člověk dělá pokroky v duchovním životě, tím jasněji vidí své osobní chyby.

Stává se, že působení milosti se stává jakýmsi zvětšovacím sklem, ve kterém se objeví v obrovských rozměrech i to nejmenší smítko prachu nebo skoro neviditelné zrno písku, protože duše dosáhne jisté jemnosti, a dokonce pouhý nepatrný stín zatíží citlivé svědomí, kterému je vzorem Boží neporušenost. Řekni teď svému Pánu z upřímného srdce: Pane, chci být opravdu svatý, chci být tvým opravdovým učedníkem, opravdu tě chci následovat. A hned vzbud' předsevzetí, že toto své dnešní předsevzetí budeš denně opakovat. Ježíši! Kéž bychom, my, kdo se setkáváme ve tvé lásce, byli vytrvalí! Kéž bychom uměli proměnit v činy všechny ty touhy, které probouzíš v našich srdcích! Ptejte se často: Proč jsem na světě? A v tomto duchu budete usilovat o dokonalé, láskyplné plnění všeho toho, co denně podnikáte. Věnujte pozornost i malým věcem. A následujte příkladu svatých, lidí jako jsme my, z masa a kostí, kteří měli také své slabosti a nedokonalosti, kteří však skrze Boží lásku uměli zvítězit i sami nad sebou. Přemýšlejme o jejich jednání a —jako včely, které si z každého květu vyberou tu nejlepší šťávu— poučme se z jejich zápasu.

A všichni, vy i já, si můžeme vzít příklad i z mnoha ctností svých bližních, kteří nám často udělují lekce v práci, obětavosti, radosti... nesmíme se však příliš pozastavovat nad jejich nedostatky, to je nevyhnutelné jen tehdy, když jim můžeme bratrsky pomoci tyto nedostatky napravit.

Robert de Langeac

ŽIVOT SKRYTÝ V BOHU

zpracovala Mgr. Tereza Kahounová

13

Podrobnější informace o knize a autorovi byly otištěny v PL 330.

Objevit Krista ve svých přátelích

Také dnes chodí po světě světci a v nich žiješ ty, Ježíši.

Jejich oči se podobají tvým. Jejich pohled je jako ten tvůj a jejich srdce jako tvé srdce. Je dobré potkat na své cestě svůj věrný obraz. Člověk je šťastný už jen z toho, že ho vidí a že je v jeho blízkosti. Co se dá teprve říci o jeho vnitřním životě! Mluví s mírou, ale ochotně naslouchá. Ale především mnoho miluje. Člověk to vnímá a cítí. V jeho společnosti zakouší potřebu mlčet, usebrat se a modlit se. Světec nepřitahuje pozornost k sobě, ale k tobě, Pane. Je tady, ale my na něj prakticky zapomeneme, tak jako na sebe nemyslí on. Nejenže nasměruje naše myšlenky k tobě, ale také nás k tobě přibližuje a sjednocuje nás s tebou. To je milost, kterou jsi mu dal. A tak se nám zdá, že z jeho srdce vyzařuje tajemná moc, zmocňuje se našeho srdce a odnáší jej až do tvého božského Srdce. Člověk začíná chápat, co to znamená milovat tě, a jak je krásné milovat tě ve společenství svatých.

Pohledu těch, kteří tě milují, dodává kouzlo také jejich čistota a prostota, která uchvacuje. Je čistý, jasný a zářivý. Takový pohled nepochází z těla, ani k němu nesměruje, a přehlíží ho. Nejenže se na tělo nedívá, ale ani ho nevidí. Člověk si to uvědomí a pokud skutečně miluje dokonalost, raduje se z toho. Takový pohled dělá člověku dobře. Dalo by se říci, že předává druhým něco ze své čistoty. Ti pak cítí, že se jim dostalo čehosi povznášejícího, zušlechťujícího, osvobozujícího a duchovního. Z ničeho nic se před nimi otevírají dosud neznámé obzory. Co všechno dokáže proměnit Boží láska! Kdo nám dá takovou lásku? Kdo nás přivede k opravdové svobodě? S nadějí vzhlížíme ke tvé dobrotě, Pane!

Duch modlitby

Modlitba je dle svaté Terezie „niterné, přátelské setkání, při kterém duše o samotě rozmlouvá se svým Bohem a neúnavně prokazuje svou lásku tomu, o kom ví, že ji miluje.“ Duše se modlí, když Bohu mezi čtyřma očima říká, že jej miluje. Odtud pramení ono jasné poznání, že v rozhovoru s Bohem je nejdůležitější duch modlitby, toto neustálé tíhnutí duše, srdce, mysli i vůle.

Boha známe málo. A ještě méně jej milujeme. Při tomto intimním setkání však srdce získává pevnou a hlubokou lásku k Bohu, lásku, která neustále roste.

Všechno by vám mělo vyprávět o něm, zrnko písku, po kterém šlapete nohama, bublající potok, květina, která se otevírá před vašima očima, zpívající pták, hvězda, která večer září na obloze, utrpení, radost, řád.

Dovolte vašemu srdci, ať se rozšiřuje láskou. Boží láska je podivuhodná věc. Sami sobě ji dát nemůžeme, ale dobrotivý Bůh ji vlévá do mlčenlivé duše, do duše modlitby. Duše si tuto lásku nesporně pokaždé neuvědomuje a ne vždy ji vnímá, přesto je však Boží láska stále skutečná. Chce všechno řídit a pronikat. Je stále zde jako drobný žhnoucí bod, jako jiskřička. Je to ona nepatrná jiskra, o níž mluví svatý Jan od Kříže, která se snese do duše, objeme ji a zapálí v ní velký požár.

Třeba Boha hledat, volat jej, běžet za ním a říkat mu od rána do večera, nebo i od večera do rána, jste-li vzhůru: „Kde jsi, můj Bože? Daruj se mi, toužím po tobě, volám tě, hledám tě, potřebuji tě. Ty mne nepotřebuješ, abys byl šťastný, ale já bez tebe šťastný nebudu nikdy. „Vše stvořil jsi pro sebe a neklidné je moje srdce, dokud nespočine v tobě“ (sv. Augustin).

zdroj: Coulombe-Náměstkové Kristovi, Wikipedie

	245 BENEDIKT XIV. 17. srpen 1740 – 3. květen 1758 * 1675 Itálie, vl. jm. Prospero Lombardini	
---	---	--

Narodil se r. 1675 v Bologni (IT), po získání doktorátu teologie a práv zastával řadu kuriálních úřadů, r. 1727 se stal biskupem anconským a r. 1731 arcibiskupem Bologne. Do papežského úřadu byl zvolen po šestiměsíčním konkláve. V jeho výkonu uplatňoval svou širokou učenost nejen právních a teologických vědomostí, ale byl zasvěcen i do nejnovějších výsledků všech soudobých odvětví vědění.

Od tohoto papeže pochází také tradice papežských encyklik – dopisů, jimiž papež sděluje věřícím své stanovisko k aktuálním záležitostem. Vyjadřoval se i k otázce smíšených manželství, která jsou sice formálně platná, ale jsou nebezpečím pro katolického partnera a pro děti z manželství vzešlé.

Vydal encykliku proti zotročování původních obyvatel Ameriky a vyňal dílo Mikuláše Koperníka z indexu zakázaných knih.

Jeho rozumnost a přístupnost se plně uplatnily při řešení diplomatických problémů. Uznal titul krále priského, za což Fridrich Veliký poskytl svobodu svým katolickým poddaným a nechal v Berlíně vystavět katedrálu sv. Hedviky a dokonce vpustil na území svého království jezuitský řád. Benediktovi nástupci však vždy nevyzařovali jeho osobní kouzlo, což se často projevovalo i na sporných výsledcích diplomatických jednání.

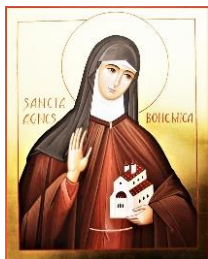
	248 KLEMENT XIII. 6. červenec 1758 – 2. únor 1769 * 1693 Itálie, vl. jm. Carbo Rezzonico	
--	---	--

Narodil se v Benátkách, studoval v Bologni a Padově a po studiích nastoupil službu u římské kurie. V r. 1743 byl ustanoven biskupem v Padově, r. 1747 ho Benedikt XIV. jmenoval kardinálem. Byl proslulý svatostí osobního života a veřejnou dobročinností.

V té době bylo pro Evropu velkým nebezpečím osvícenství – myšlenkový proud popírající vše, co lidský rozum nechápal. Stoupenci tohoto proudu se snažili omezit pravidla církevní morální nauky a odstranit všechny nadpřirozené prvky, pobožnosti, pouti, mnišské řády, prosazovali zákaz evangelizace nekatolíků a snažili se co nejvíce ovládnout jmenování do církevních úřadů světskou mocí a silně oslabit autoritu Svatého stlece.

Hlavní protivahou těchto snah se stalo Tovaryšstvo Ježíšovo – jezuité. Přivodili návrat mnoha protestantů zpět do Církve a po celém světě zakládali školská zařízení na vynikající úrovni, při čemž vždy zdůrazňovali poslušnost Svatému otci. To vyvolalo u světské moci silný odpor a mnoho území museli jezuité opustit. Papež vydal na jejich obranu v r. 1765 bulu, ale ani tento krok nezabránil tomu, že vykazování jezuitů pokračovalo. V roce 1769 vznesli vyslanci Francie, Španělska a Neapole na papeže požadavek, aby byl jezuitský řád rozpuštěn. To zřejmě urychlilo jeho smrt a téhož roku Klement XIII. zemřel.

Revoluční světice sv. Anežka Česká

Když před 32 lety došlo v Československu k tzv. sametové revoluci, byla s touto událostí spojována osobnost sv. Anežky České (1211-1282), neboť k událostem, které měly za následek pád totalitního režimu, došlo pouhých 5 dní po jejím svatořečení. Může být tedy nazývána světicí, která „odstartovala“ děj, do kterého jsme vkládali mnoho nadějí, ale jehož další vývoj přinesl a přináší také mnoho zklamání. Selhala tedy Anežka? Ne, selhali jsme my. S pocitem svobody jsme zapomněli na to, co ona celý život praktikovala: *Miluj Boha nade všechno a bližního jako sebe sama.*

Domnívali jsme se, že jediným cílem je hmotné bohatství a neuvědomujeme si, že „co se dá zaplatit penězi, je laciné“. A tak nezbyvá než ji znovu a znovu prosit, aby nám všem dala sílu uskutečnit „revoluci srdcí“, která by do našich životů přinesla správné seřazení kategorií životních hodnot, umění pracovat i tam, kde z toho neplyne žádný hmotný prospěch, považovat lidi kolem sebe ne za konkurenty, ale za bratry, a Boží zákon mít a dodržovat jako nejvyšší normu. A to bude skutečná revoluce. Až to dokážeme všichni, bude naše země zemským rájem nejen na pohled, ale skutečně. Ale bez pomoci naší světice to nedokážeme. Prosme a modleme se.

Anežka pocházela z přemyslovského rodu v Čechách. Jako královskou dceru ji chtěli několikrát provdat nejen za krále, ale i za císaře. Ona však dala přednost službě ponižnému Kristu a životu v dokonalé chudobě. Založila špitální bratrstvo, z něhož se díky jí stal řád křižovníků s červenou hvězdou, a první klášter klarisek v Praze. Po 46 let zde žila jako strážný anděl národa. Jak napsal Jan Pavel II.: *Sytila hladové, ošetřovala nemocné, pečovala o přestárlé, povzbuzovala bezradné a tak byla schopna šířit pokoj a smíření, dodávat útěchu a vlévat novou naději.* Zemřela s pověstí svatosti a se svatořečením mohl národ pocítit její přímluvu při osvobození od totalitního režimu.

Od své smrti byla Anežka ctěná jako světice. O její svatořečení se však žádalo marně po 700 let. K potvrzení její úcty došlo po složité dlouhém procesu 3. 12. 1874 papežem Piem IX. a k její kanonizaci 12. 11. 1989 papežem Janem Pavlem II. Kanonizace se dává do souvislosti s návratem svobody skrze „sametovou revoluci“ o pět dní později a pro český národ začalo oživení náboženského života, ale o vytrvalost ve víře a správné pochopení svobody jako by ji prosil nedostatečně.

Anežko, sestro, nauč nás, jak láskou hojit rány,
proměnit žití svého čas v světlo a požehnání,
jímž Boží království dorůstá k plnosti.
Na cestě tě buď s námi!

výtah z písně ke sv. Anežce – Kancionál 836; text J. Hrdlička 1986

Liturgická památka sv. Anežky České se slaví 13. listopadu.

(s využitím internetových zdrojů zpracoval - AJ -)

Z encykliky papeže Františka Laudato si':

Modlitba křesťanů a celého stvoření

Chválíme tě, Pane, se všemi tvými tvory, kteří vyšli z tvojí mocné ruky.

Jsou tvoji a plní tvé přítomnosti a něhy.

Tobě buď chvála! Synu Boží, Ježíši, Tebou byly stvořeny všechny věci.
Přijal jsi podobu v Mariině mateřském lůně, stal ses součástí této země
a díval jsi se na tento svět lidskýma očima.

Dnes jsi živý v každém tvorů slávou svého vzkříšení.

Tobě buď chvála!

Pane Bože Trojjediný, skvoucí společenství nekonečné lásky,
nauč nás o Tobě rozjímat v krásě veškerenstva, kde všechno mluví o Tobě.

Probuď naši chválu a naši vděčnost za každou bytost, kterou jsi stvořil.

Daruj nám milost cítit se vnitřně spojeni se vším, co existuje.

Bože lásky, ukaž nám naše místo na tomto světě,
jakožto nástrojům tvého citu vůči všem bytostem této země,
protože ani jedna z nich není Tebou zapomenuta.

Osviť držitele moci a peněz, aby neupadli do hříchu lhostejnosti,
milovali obecné dobro, podporovali slabé, a pečovali o svět, který obýváme.

Chudí i země křičí: Pane, ujmí se nás svou mocí a světlem k záchraně každého života
a přípravě lepší budoucnosti,

aby přišlo Tvoje království spravedlnosti, pokoje, lásky a krásy.

Tobě buď chvála!

Amen.

X

ODSTRAŇOVÁNÍ LITURGICKÝCH NEDOSTATKŮ 6/6

X

Liturgie je viditelným projevem vztahu Církve ke Kristu. Jejím účastníky a tedy i vykonavateli jsou nejen duchovní osoby, ale prakticky všichni pokřtění přítomní. Proto je nutné stanovit určitá pravidla nejen pro účast, ale i pro vnější projevy všech účastníků liturgie, vládáš pokud jde o mši svatou. Tato pravidla obsažená v Mešním řádu nelze ale brát pouze jako nějaká doporučení, jde totiž o závazné normy, které je nutné dodržovat. V několika částech postupně poukážeme na negativní prvky, které se u nás často nebo i trvale projevují, s cílem jejich odstranění a tím i zkvalitnění liturgického života naší farnosti.

-AJ-

6. Chování dětí

Chování dětí (zvláště malých) je dlouhodobý problém, který se asi den ze dne nevyřeší. Zde je velká zodpovědnost na těch, kdo děti doprovázejí, aby posoudili, kdy pláč nebo jiné hlasové projevy dětí už přesahují únosnou mez a kdy je tedy nutné liturgický prostor opustit. Je třeba si uvědomit, že hlasitý projev jediného dítěte negativně ovlivňuje desítky dalších účastníků liturgie. **V žádném případě** by však doprovázející osoby neměly nechat děti volně pobíhat po kostele – jednak z důvodu možného upadnutí a zranění, ale hlavně z důvodu narušování důstojného průběhu liturgie. Argument Kristových slov „*Nechte děti přijít ke mně (Mt 19, 14)*“, který v této souvislosti občas slyšíme, nenabádá k tomu, že si děti mohou dělat, co chtějí. Většina dětí se v kostele chová důstojně a všichni je mezi sebe při mši sv. rádi přijímáme, ale děti (a hlavně osoby je doprovázející) si musí uvědomit, že mezi kostelem a dětským hřištěm nebo hernou je přece jen rozdíl.

Pan **Martin Vančura** pochází z Kouřimi. V Praze 3 žije od roku 2001. Vystudoval Dopravní fakultu Univerzity Pardubice. Dlouhé roky pracoval jako vedoucí odboru dopravy ÚMČ Praha 3 a nyní se pohybuje v oblasti povolování energetických staveb. S manželkou Jitkou mají 3 děti - Kristýnu (18 let), Dominika (15 let) a Adélku (10 let).

Pocházíte z křesťanské rodiny?

Můj tatínek příliš věřící nebyl. Do kostela chodil pouze na Vánoce a na Velikonoce. Nicméně plně respektoval výchovu mé maminky, pro kterou naopak víra byla a je neodmyslitelnou součástí života. Jsem nesmírně vděčný za to, že tak to má i moje manželka. Naše děti tedy mají tu výhodu, že už je to "zpečetěné" z obou stran. Myslím, že jednota obou rodičů a vyznávání stejných hodnot, hraje ve výchově zásadní roli.

Jak vedete ke křesťanské víře své děti?

Snažím se vlastním příkladem. Nejsem asi ten správný typ, abych s dětmi dokázal nějak do hloubky rozebírat svou či jejich víru. V mladším věku dětí byla samozřejmostí společná modlitba či četba biblických příběhů. Dodnes máme všichni rádi klasickou nedělní obědovou modlitbu. Řekl bych, že jsme taková běžná křesťanská rodina. Musím zaklepat, myslím, že to u nás funguje velice dobře.

Jaký je Váš názor na pandemii koronaviru?

Je zajímavé sledovat, jak se tento virus postupně stává součástí našich životů. Zpočátku pandemie, když bylo třeba dvacet nemocných lidí za den, tak nikdo nechodil po ulici a život se prakticky zastavil. Dnes, kdy je nemocných více než tisíc za den, se ta informace jen tak mihne. Samozřejmě velkou roli v tom hraje očkování. Myslím si, že to během několika let skončí tak, že ta nemoc tu bude, ale bude na ní existovat pilulka jako máme léky na cokoliv jiného.

Co distanční výuka Vašich dětí?

Nuceně zelektronizovala naši rodinu, protože před distanční výukou, jsme tady měli jeden počítač, na kterém si děti dělaly občas nějaký úkol. Když ale začala distanční výuka, tak jsme začali postupně nakupovat notebooky. Já jsem z domova pracoval zcela výjimečně. Mám druh práce, který z domova úplně dělat nejde. Potřebuji velkou kopírku, tiskárnu, potřebuji chodit za lidmi. Život v online prostředí mi příliš nevychází. Při jednáních v tomto prostředí mi chybí možnost reagovat napřímo a vyříkat si věci z očí do očí.

Dokážete si představit svůj život bez víry?

Od 14 let jsem žil na internátě či vysokoškolských kolejích. Věřící zde nebyl téměř nikdo a navíc část tohoto období byla v období před listopadem 1989. Upřímně musím přiznat, že ve studentských bouřlivějších letech visela má víra na vlásku. Naštěstí tam byl ten zárodek, co mi maminka dala. Když jsem naštěstí brzy pochopil, že toto není život, který chci žít, tak jsem se měl kam vrátit. Vlastně mi to celé pomohlo se definitivně posunout k tomu, po čem jsem vždy intuitivně toužil. Do šťastné rodiny vyznávající skutečné hodnoty.

Jakou knihu byste doporučil čtenářům?

Doporučil bych knihu nazvanou *Zázrak v Neratově*. Autorem je Josef Suchár v rozhovoru s Tomášem Kutilem. Kněz Josef Suchár detailně v této knize popisuje, jak dokázal za ruiny vybudovat nádherný kostel v Neratově v Orlických horách a s jakými problémy se při tom setkal. Nejedná se pouze o kostel, ale o velké sociální středisko, které zaměstnává zdravotně i mentálně postižené či lidi bez domova. A právě ta provázanost duchovního a lidského rozměru se mi velmi líbí.

EUCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	MODLITBA RŮŽENCE Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech z Ježíšova života. Společně se modlíme v neděli od 7:25 u sv. Anny a ve středu od 17:20 u sv. Prokopa.		
KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po velikonicích, křest pak bude uskutečněn o velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: sv. Prokop: po, st, čt, pá 17:25-17:50 sv. Roch: ne 16:30-16:50, září-červen st od 6:30 sv. Anna: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>		
CÍRKEVNÍ SŇATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	SVÁTOST BÍRMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem.		
SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.		
VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ 1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. 2. ročník ZŠ: út 16:45 3. 3.ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15 4. 4. – 5. ročník ZŠ: čt 16:15 5. 8. ročník ZŠ+ středoškoláci: dle informace na webu Blíží informace na webových stránkách farnosti nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz kroneisljakub@seznam.cz			
BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování částí bible dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00	MALÁ LITURGIKA Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. po 18:45-20:00 (říjen-duben)	POLEDNÍ ATELÍÉR Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
TRÉNOVÁNÍ PAMĚTI Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kdo pociťují slábnutí své paměti po 17:15	CHRÁMOVÝ FARNÍ SBOR Na zkoušky jsou zváni všichni, kdo mají zájem zkrášlit svým zpěvem průběh liturgie a chtějí zakusit příjemné a srdečné prostředí. po 18:30	ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

webové stránky farnosti: www.farnost-zizkov.cz

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

Výstav Nejsvětější svátosti:

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

sv. Prokop:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic Vít Uher, ThD: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

stav ke dni 31. 10. 2021:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 734 829,06

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

sbírka na splácení úvěru – ŘÍJEN 2021:

Kč 11 155,-

č. účtu farnosti: 4200172251/6800 (Sberbank)

VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013

Děkujeme za Vaše dary – jen díky jim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY 343 – LISTOPAD 2021

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány.

Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč. NEPRODEJNÉ.